

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/171/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314222649
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1314222649.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Michaela Krajčová, v spore žalobcu: G.. S. P., F., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, G. pri T., právne zast.: JUDr. Jánom Polomským, advokátom so sídlom Miletičova 21, Bratislava proti žalovanej: P. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. 1, W., právne zast.: Y. kancelária MAILING & NINČÁK, s. r. o., so sídlom Palárikova 14, Bratislava, o zaplatenie 14.100,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 15C 289/2014-160 zo dňa 30.04.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 15C/289/2014-160 zo dňa 30.04.2018, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-15C/289/2014, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č. k. 15C 289/2014-160 zo dňa 30.04.2018 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 14.100,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 14.100,- Eur od 16.05.2014 do zaplatenia, a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal v znení opravy a doplnenia voči žalovanej zaplatenia zostatku pôžičky vo výške 14.100,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 14.100,- Eur od 16.05.2014 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca na základe Zmluvy o pôžičke poskytol žalovanej sumu vo výške 16.600,- Eur, z ktorej žalovaná splatila žalobcovi sumu vo výške 2.500,- Eur v splátkach po 500,- Eur na účet žalobcu (ďalej len „Zmluva o pôžičke“). Nakoľko žalovaná pôžičku nesplácala, vyzval ju žalobca výzvou zo dňa 29.04.2014 na vrátenie zostatku do 15.05.2014, doručenou žalovanej dňa 30.04.2014. Žalovaná zostatok pôžičky napriek opakovaným ústnym a telefonickým výzvam a jej prisľubom žalobcovi nevrátila. V ďalšom svojom vyjadrení uviedol, že pred uzatvorením Zmluvy o pôžičke zo dňa 25.10.2012 strany sporu spájala dlhoročná známosť a dôvera, čo žalovaná nepopiera, a žalobca prijal ponuku žalovanej na odpredaj stavebných pozemkov v obci P., ktoré žalobca chcel zakúpiť pre svojich potomkov. Žalovaná prevzala od žalobcu zálohu na kúpu stavebného pozemku na základe Zmluvy o budúcej zmluve (ďalej len „ZOBZ“) dňa 24.03.2006, sumu 200.000,- Sk a sumu 50.000,- Sk, a dňa 06.04.2006 sumu 300.000,- Sk, spolu teda 550.000,- Sk, a žalovaná všetky tieto skutočnosti potvrdzuje vo vyjadrení. Nakoľko zo strany žalovanej nedošlo k splneniu dohodnutých povinností, žalobca listom zo dňa 02.07.2009 odstúpil od ZOBZ, ktorá zanikla od počiatku, a vznikol mu nárok na vrátenie zálohy (vydanie bezdôvodného

obohatenia), ktorú žiadal vrátiť najneskôr do 31.08.2009. Žalobca poukazoval na list žalovanej zo dňa 02.09.2009, ako reakciu na odstúpenie žalobcu, v ktorom sa žalovaná žalobcovi ospravedlňuje, že je v ťažkej finančnej situácii, čím odôvodňuje nemožnosť vrátiť zálohu. Žalobca ďalej uviedol, že keďže žalovaná vrátila zo zálohy (bezdôvodného obohatenia) dňa 22.12.2009 iba sumu 1.660,- Eur (50.000,- Sk), pričom žiadnym spôsobom nenamietala dôvod ani výšku zostatku vo výške 500.000,- Sk (16.600,- Eur), ktorého vrátenie stále odôvodňovala predajom pozemkov bez časového určenia, strany sa dohodli na tom, že odovzdané finančné prostriedky jej žalobca požičia a žalovaná tieto peniaze v určenej dobe vráti, a preto dňa 25.10.2012 spísali Zmluvu o pôžičke, čím vznikli medzi stranami nové práva a povinnosti, a Zmluva o pôžičke je samostatným zaväzovacím dôvodom. Nakoľko finančné prostriedky vo výške 16.600,- Eur boli odovzdané žalovanej, resp. sa u nej stále nachádzali, pretože ich nevrátila (čo potvrdzuje aj samotná žalovaná), pre vznik pôžičky boli splnené všetky zákonné náležitosti, a preto pôžička ako reálny kontrakt platne vznikla. S poukazom na podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka a na skutočnosť, že sa jedná o reálny kontrakt, žalobca dôvodil, že pri peňažnej pôžičke môže dôjsť k vzniku zmluvy o pôžičke aj tak, že dlžník sa s veriteľom dohodne, že veriteľova vec určená podľa druhu, ktorá sa nachádza u dlžníka z iného právneho dôvodu, sa bude považovať za požičanú vec a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33Odo 209/2005, z ktorého vyplýva, že nie je možné vylúčiť, aby sa zmluvné strany dohodli, že peniaze, ktoré už boli dlžníkovi odovzdané z iného právneho dôvodu a ktoré je povinný veriteľovi vrátiť, budú naďalej (od uzatvorenia zmluvy o pôžičke) tvoriť predmet pôžičky a že zistenie, že potom, kedy účastníci upustili od zámeru uzatvoriť spolu kúpnu zmluvu, ktorou by predávajúci kupujúcemu predal svoje pozemky, došlo medzi nimi k dohode, že predávajúci si zálohovo vyplatenu kúpnu cenu (predstavujúcu plnenie bez právneho dôvodu, ktoré malo byť kupujúcemu vydané) dočasne ponechá ako pôžičku, o čom bola spísaná zmluva o pôžičke, nejde právne posúdiť inak, než že došlo k privatívnej novácii. Žalobca teda uviedol, že komplexným posúdením okolností pri poskytnutí zálohy, odstúpení od ZOBZ a vzniku nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaná nevydala v plnej výške, ale iba čiastočne, následného uzatvorenia Zmluvy o pôžičke, čo potvrdzuje a preukazuje aj žalovaná, správania sa žalovanej vo forme splácania pôžičky, je nepochybne preukázané, že Zmluva o pôžičke nahradí i pôvodný záväzok, ktorý zanikol, a ktorý žalobca nevymáha v tomto konaní. K námietke žalovanej, že táto neprevzala od žalobcu peňažnú sumu 16.600,- Eur uviedol, že toto tvrdenie je v rozpore s dôkazmi predloženými samotnou žalovanou o prevzatí zálohy a uzatvorení Zmluvy o pôžičke, pretože iné vzájomné záväzky tu neexistujú a obrana žalovanej postavená na konštrukcii, že v čase podpisu Zmluvy o pôžičke bol nárok na vrátenie zálohy premlčaný, a že Zmluva o pôžičke sledovala uznanie záväzku, je nedôvodná a irelevantná, pretože pokiaľ by strany chceli uznať záväzok, nič im nebránilo uzatvoriť výslovné uznanie záväzku. Žalobca uviedol, že žalovaná pri uzatvorení Zmluvy o pôžičke nevzniesla žiadne námietky premlčania a ani žiadnym spôsobom nespochybňovala nárok žalobcu, strany nemali záujem na uznávaní záväzku a uzavretím písomnej Zmluvy o pôžičke sledovali zmenu/zánik nároku na vrátenie zálohy (bezdôvodného obohatenia) a súčasný vznik pôžičky, ktorá nahrádzala premlčaný záväzok zriadený písomnou formou, čím bola splnená zákonná podmienka platnosti zmluvy. Následne žalovaná uhradila čiastočne pôžičku vo výške 2.500,- Eur, preto ju žalobca listom zo dňa 29.04.2014, ktorý bol žalovanej doručený 30.04.2014, vyzval na vrátenie zostatku pôžičky 14.100,- Eur do 15.05.2014, následne žalovaná prestala komunikovať, a preto bol žalobca nútený podať žalobu na súd, z čoho vyplýva, že pôžička nie je premlčaná a námietka premlčania je nedôvodná. Navyše známosť a vzájomná dôvera strán, v rámci ktorej žalovaná stále ubezpečovala žalobcu o tom, že mu poskytnuté finančné prostriedky vráti, čo odôvodňovala predajom pozemkov (čo potvrdzuje listom zo dňa 02.09.2009, samotným uzatvorením Zmluvy o pôžičke ako aj jej čiastočným splatením) spôsobili, že žalobca toleroval všetky dôvody žalovanej, veril jej, a k súdnemu vymáhaniu pôžičky žalobca pristúpil až v dôsledku správania sa žalovanej, ktorá sa odmlčala, začala sa zatajovať a prestala komunikovať, keď bol žalobca pripravený navrhnúť žalovanej aj iný model splácania pôžičky. Preto v súčasnosti vznesená námietka premlčania zo strany žalovanej nielenže je právne irelevantná, ale zároveň je s poukazom na § 39 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v rozpore s dobrými mravmi, pretože je zneužitím práva, uplatnená žalovanou špekulatívne a v snahe poškodiť žalobcu, čo potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 539/2008. Keďže nárok žalobcu ako veriteľa vyplýva zo Zmluvy o pôžičky, žalobca nemal dôvod a ani povinnosť nárok odôvodňovať zaniknutým záväzkom z poskytnutej zálohy (z bezdôvodného obohatenia).

3. K žalobe sa vyjadřila žalovaná a žiadala ju zamietnuť a žalovanej priznať náhradu trov konania. Vo vyjadrení žalovaná, prostredníctvom právneho zástupcu, uviedla, že v celom rozsahu namieta dôvodnosť podanej žaloby, výslovné popiera skutkové tvrdenia uvedené žalobcom v žalobe, a to z

dôvodu, že žalobca v podanej žalobe uvádza, že ním žalovaný nárok voči žalovanej mu mal vzniknúť titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 25.12.2012, ktorú do konania predložil na preukázanie svojho tvrdenia (ďalej len „Zmluva o pôžičke“). Žalovaná namietala, že by od žalobcu prevzala v hotovosti pri podpise Zmluvy o pôžičke peňažnú sumu vo výške 16.600,- Eur, a keďže zmluva o pôžičke je reálny kontrakt a na jej uzavretie sa vyžaduje reálny úkon, t. j. reálne odovzdanie a prevzatie pôžičky, nemohlo dôjsť k platnému uzavretiu Zmluvy o pôžičke. Žalovaná namietala Zmluvu o pôžičke čo do jej pravosti a pravdivosti, keď uviedla, že dňa 25.12.2012 (dátum podpisu Zmluvy o pôžičke) nepodpísala žalovaná žiadnu Zmluvu o pôžičke a uviedla, že disponuje iným listinným dôkazom, a to tou istou Zmluvou o pôžičke, podpísanou v iný deň. Žalovaná ďalej uviedla, že žalobca zámerne neuviedol komplexné a úplné skutkové okolnosti týkajúce sa vymáhaného nároku, keď dňa 20.04.2006 bola medzi žalobcom a žalovanou uzavretá Zmluva o uzavretí budúcej zmluvy (ďalej len „ZOBZ“), na základe ktorej sa strany dohodli, že žalobca ako budúci kupujúci zloží v prospech žalovanej ako budúcej predávajúcej zálohu za budúci predmet prevodu: vo výške 300.000,- Sk (9.958,18 Eur), čo strany sporu potvrdili dňa 06.04.2006 (potvrdenie o zložení zálohy za stavebný pozemok v obci P.; vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 Eur), čo sporu písomne potvrdili dňa 24.03.2006 (potvrdenie o zložení zálohy za stavebný pozemok v obci P.; vo výške 50.000,- Sk (1.659,70 Eur), čo strany sporu písomne potvrdili 24.03.2006 (potvrdenie o zložení zálohy za stavebný pozemok v obci P.). Listom označeným ako „žiadost' o vrátenie zálohy za stavebný pozemok a odstúpenie od zmluvy“ zo dňa 02.07.2009 došlo žalobcom k odstúpeniu od ZOBZ, a v odstúpení žalobca zároveň žalovanú vyzval na vrátenie poskytnutej zálohy vo výške 550.000,- Sk najneskôr do 31.08.2009. S poukazom na ust. § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka žalovaná namietala premlčanie nároku žalobcu, keď žalobca mohol právo vykonať po prvý raz 01.09.2009, teda premlčacia doba uplynula dňa 01.09.2012 a od 02.09.2012 je právo žalobcu na zaplatenie zálohy vo výške 550.000,- Sk premlčané. S odkazom na ust. § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka žalovaná namietala, že vzhľadom na časové súvislosti, keď žalobca žalovanej predložil k podpisu listinu označenú ako Zmluva o pôžičke v čase pár mesiacov po tom, čo došlo k premlčaniu jeho pohľadávky z poskytnutej zálohy žalovanej na sumu 16.600,- Eur, ktorá pôžička však žalovanej pri podpise Zmluvy o pôžičke ani neskôr hotovostne ani bezhotovostne poskytnutá nebola, úmyslom žalobcu bolo dosiahnuť podpisom Zmluvy o pôžičke uznanie premlčaného dlhu z poskytnutej zálohy v roku 2006 a že Zmluva o pôžičke je simulovaným právnym úkonom, keď skutočným úmyslom žalobcu bolo dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku žalovanej. Zmluva o pôžičke je podľa žalovanej simulovaným právnym úkonom a je neplatná. S poukazom na ust. § 558 Občianskeho zákonníka a na podstatné náležitosti uznania dlhu, vychádzajúc z toho, že Zmluva o pôžičke ako simulovaný právny úkon je neplatná, a mal by platiť zastretý právny úkon (uznanie dlhu), ale to za predpokladu, že by tento úkon uznania dlhu bol platný, čo však Zmluva o pôžičke nespĺňa, keď v nej absentujú základné náležitosti uznania dlhu žalovanou. Z tohto dôvodu nemôže byť Zmluva o pôžičke považovaná ani za uznanie dlhu, a už vôbec nie za uznanie dlhu premlčaného, a žalobca v tomto konaní si uplatňuje ku dňu podania žaloby už premlčaný nárok na vymoženie pohľadávky zo zálohy poskytnutej v roku 2006 a splatnej dňa 01.09.2009, premlčaný odo dňa 01.09.2012, keď ani čiastočné úhrady premlčanej pohľadávky z poskytnutej zálohy nemajú za následok uznanie dlhu žalovanou.

4. Po vykonaní dokazovania, mal súd prvej inštancie za ustálený skutkový stav, v zmysle ktorého Zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 20.04.2006 (ZOBZ) uzavreli žalovaná ako predávajúci a syn žalobcu, G.. P. P., nar. XX.XX.XXXX ako kupujúci, predmetom ktorej bol predaj pozemkov v P.. Zmluvné strany sa v čl. I ZOBZ dohodli, že kúpnu zmluvu na stavebný pozemok v P. uzavrú ihneď po zaregistrovaní nového geometrického plánu na katastrálnom úrade. Podľa potvrdenia o zložení zálohy zo dňa 24.03.2006, t. j. pred podpisom ZOBZ poskytol G.. P. P., nar. XX.XX.XXXX žalovanej zálohu vo výške 50.000,- Sk. Z potvrdení o zložení zálohy zo dňa 24.03.2006 a 06.04.2006 súd prvej inštancie zistil, že žalobca poskytol žalovanej pred podpisom ZOBZ zálohu v celkovej výške 500.000,- Sk, splátkou dňa 06.04.2006 vo výške 300.000,- Sk a splátkou dňa 24.03.2006 vo výške 200.000,- Sk. Z listu žalobcu a G.. P. P. zo dňa 02.07.2009 s označením Žiadost' o vrátenie zálohy za stavebný pozemok a odstúpenie od zmluvy, adresovaného žalovanej (podpísaného zrejme len žalobcom), súd prvej inštancie zistil, že z dôvodu nenaplnenia dohody vyčlenenia dvoch pozemkov v celkovej výmere 2 x 600 m² z parcely XXXX, LV č. XXX v obci P., došlo k odstúpeniu od dohody a k výzve žalovanej na vrátenie poskytnutej zálohy vo výške 18.257,- Eur na označený účet do 31.08.2009. Na liste je rukou dopísaná suma 1.660,- Eur (50.000,- Sk) a dátum 22.12.2009, čo strany výslovne zhodne potvrdili, že zodpovedá čiastkovej úhrade vykonanej žalovanou z celkovej prijatej sumy 550.000,- Sk. Z listu žalovanej zo dňa 02.09.2009 súd prvej inštancie zistil, že žalovaná v ňom reaguje na list zo dňa 02.07.2009 o vrátenie dlžnej sumy vo výške 18.257,- Eur a uvádza, že sa vinou advokátky U.. D. dostala v r. 2007 do problémov, keď táto požadovala

úhradu odmeny za služby, ktoré nikdy nevykonala za cca 600.000,- Sk, a v rámci predbežného opatrenia boli žalovanej zablokované pozemky. Žalovaná ďalej uviedla, že to je dôvod, pre ktorý nemohla predat pozemky, za čo sa zároveň ospravedlňuje, a že je v ťažkej finančnej situácii, a je nereálne, aby vrátila požadovanú zálohu a ponúkla odpredaj pozemkov do konca roka za zvýhodnenú cenu s tým, že zároveň uviedla, že ak by žalobca trval na požiadavke vrátiť zálohu, počíta aj s tým, ale všetko je viazané na predaj pozemkov v P.. Zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 25.12.2012 a 25.10.2012 súd prvej inštancie zistil, že sa jedná o zmluvu totožného znenia s rozdielnym dátumom uzavretia, dopísaným rukou, ktorú uzavrel žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník, predmetom Zmluvy o pôžičke bolo prenechanie sumy 16.600,- Eur, ktorých prevzatie v hotovosti žalovaná ako dlžník potvrdila svojim podpisom na Zmluve o pôžičke a zmluvné strany potvrdili, že nevyhotovujú osobitný doklad ako potvrdenie o prevzatí. Žalovaná sa zaviazala splácať pôžičku v splátkach a lehotách podľa čl. II bodu 4 Zmluvy o pôžičke. Podľa čl. II bodu 4 Zmluvy o pôžičke sa zmluvné strany dohodli, že pri omeškaní dlžníka so zaplatením ktorejkoľvek splátky pôžičky o viac ako 7 dní sa stáva splatný celý dlh. Podľa čl. II bodu 6 Zmluvy o pôžičke sa zmluvné strany dohodli, že v prípade omeškania s ktoroukoľvek, čo len jedinou splátkou dlhu, je veriteľ oprávnený jednostranne odstúpiť od zmluvy ako celku titulom jej podstatného porušenia. Z potvrdení z banky - z výpisu z účtu a zhodných a nerozporovaných tvrdení strán sporu mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná uhradila žalobcovi celkovo sumu 2.500,- Eur v piatich splátkach po 500,- Eur dňa 28.02.2013, 08.03.2013, 28.04.2013, 12.06.2013 a 11.08.2013. Z listu žalobcu zo dňa 29.04.2014 súd prvej inštancie zistil, že z dôvodu, že žalovaná pôžičku nesplácala, vyzval ju žalobca na vrátenie zostatku istiny vo výške 14.100,- Eur spolu vyčísleným príslušenstvom do 15.05.2014. Výzva bola žalovanej doručená dňa 30.04.2014.

5. Súd prvej inštancie spor právne posúdil podľa § 50a ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 39, § 3 ods. 1, § 39, § 48 ods. 1, ods. 2, § 559, § 517 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456, § 457, § 570 ods. 1, ods. 2, § 571, § 657, § 35 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka a § 10c, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

6. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami nikdy nebol pochybný úmysel strán v čase vzniku toho - ktorého konkrétneho zmluvného vzťahu, a má za preukázané nad všetky pochybnosti (aj zhodnými vyjadreniami strán a výslovným a opakovaným potvrdením žalovanej), že žalovaná obdržala od žalobcu peňažné prostriedky min. vo výške 500.000,- Sk (strany sporu uvádzajú 550.000,- Sk) a tieto žalobcovi k dnešnému dňu nevrátila. Vo svetle uvedeného súd prvej inštancie vyhodnocoval jednotlivé úkony strán a ich právne posúdenie tak, aby výsledkom posúdenia a záverov súdu bolo rozumné a spravodlivé usporiadanie vzťahov strán, prihliadajúc aj na korektív dobrých mravov. V konaní bolo preukázané, že súdne konanie je vyvolané ako následok správania sa žalovanej, ktorá využívajúc známosť a vzájomnú dôveru strán, stále a opakovane ubezpečovala žalobcu o tom, že mu poskytnuté finančné prostriedky (dobrovoľne) vráti (a to aj priamo v tomto súdnom konaní a po vznesení námietky premlčania nároku žalobcu), vrátenie prostriedkov viazala na predaj pozemkov a dokonca opakovane potvrdzovala, že prevzala od žalovaného peňažné prostriedky vo výške 550.000,- Sk, z ktorých vrátila 50.000,- Sk, pričom sa za nemožnosť splniť svoje záväzky ospravedlňovala (napr. v liste zo dňa 02.09.2008). V tomto konaní, i napriek tomu, že strany sporu zhodne vo svojich vyjadreniach uvádzali, že ZOBZ bola uzavretá medzi žalobcom a žalovanou, súd prvej inštancie z listinných dôkazov predložených v konaní stranami zistil, že ako kupujúci je označený syn žalobcu, G.. P. P., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zároveň dňa 24.03.2006 poskytol žalovanej zálohu vo výške 50.000,- Sk. Posúdením obsahu ZOBZ súd prvej inštancie zistil, že táto je absolútne neplatným právnym úkonom. ZOBZ neobsahuje podstatnú náležitosť, a to určenie doby, do ktorej sa má konečná zmluva uzavrieť. Jednoznačné určenie doby, do ktorej sa má kúpna zmluva uzavrieť je významné pre právo zmluvnej strany obrátiť na súd podľa ust. § 50a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Toto právo je totiž možné uplatniť len v lehote jedného roka, ktorá začína plynúť uplynutím doby, v ktorej mala byť zmluva uzavretá a ide o hmotnoprávnu prekluzívnu lehotu a právo na podanie žaloby na súd zaniká uplynutím tejto doby. V tejto jednoročnej lehote sa právo na uzavretie zmluvy stáva súdne vymáhateľným nárokom. Stanovenie lehoty na uzavretie kúpnej zmluvy tak, že kúpnu zmluvu strany uzavru ihneď po zaregistrovaní nového geometrického plánu na katastrálnom úrade, nie je týmto určením, keď podľa názoru súdu prvej inštancie ide o určenie začiatku plynutia lehoty na uzavretie kúpnej zmluvy tak, že po splnení (odkladacej) podmienky (zápis geometrického plánu) uzavru strany kúpnu zmluvu na predmet kúpy - stavebný pozemok o výmere 600 m² v k. ú. P.. List označený ako „Žiadosť o vrátenie zálohy za stavebný pozemok a odstúpenie od zmluvy“ zo dňa 02.07.2009, adresovaný žalovanej je podľa záhlavia listu úkonom tak žalobcu, ako aj G.. P. P., tento je ale, pri bežnom porovnaní podpisov žalobcu a aj G.. P. P. na listinách nachádzajúcich sa

v súdnom spise, podpísaný len žalobcom. Túto nezrovnalosť strany sporu zjavne pre vyššie popísaný charakter vzájomných vzťahov nevnímali ani ako rozhodujúci ani podstatný, keď zhodne uvádzali, že žalobca uzavrel ZOBZ a uhradil celú zálohu. Vnútny vzťah medzi žalobcom a jeho synom pri úkonoch týkajúcich sa ZOBZ, vrátane realizácie odstúpenia od ZOBZ (prípadne nedostatky alebo nepredloženie splnomocnenia, ktorého predloženie žalovaná za celé obdobie od r. 2009 od žalobcu nežiadala), žalovaná v konaní nijak nenamietala, a nemala pochybnosti, že žalobca oprávnené konal pri ukončení ZOBZ a že táto ZOBZ zanikla. Práve naopak, žalovaná aj ďalej celú záležitosť komunikovala a riešila len so žalobcom, čo v danom prípade nevzbudzovalo žiadne pochybnosti (u žiadnej zo zúčastnených strán) o oprávnenosti žalobcu konať a vykonávať právne úkony aj za jeho syna vo vzťahu k ZOBZ. Rovnako dôvodnosť odstúpenia od ZOBZ a poskytnutie primeranej dodatočnej lehoty žalovanej na splnenie jej povinnosti bola v konaní preukázaná, žalovanou nijak nerozporovaná, dokonca výslovne potvrdená (napr. list zo dňa 02.09.2009). Odstúpením od ZOBZ došlo k jej zrušeniu od začiatku (ex luno). Právnym následkom absolútne neplatnej, ale aj v dôsledku odstúpenia zrušenej ZOBZ (tak ako uvádzali strany sporu) je, že každý z účastníkov je povinný vrátiť druhému všetko, čo na základe nej dostal. Podľa ust. § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal, čo založilo v oboch prípadoch povinnosť žalovanej vydať kupujúcemu podľa ZOBZ všetko, čo od neho ako predávajúca na jej základe prijala, t. j. sumu vo výške 50.000,- Sk, prijatú od G.. P. P. ako kupujúceho. Je možné dovodiť, že úhradou zo dňa 22.12.2009 žalovaná toto bezdôvodné obohatenie vydala.

7. Bez ohľadu na vyššie uvedené, je nepochybné, stranami nerozporované a preukázané listinnými dôkazmi, že žalobca poskytol žalovanej sumu vo výške 500,-000,- Sk (čo nijak nevylučuje tú skutočnosť, že aj sumu 50.000,- Sk, ktorú mala žalovaná prevziať podľa potvrdenia od G.. P. P. uhradil rovnako žalobca), a to bez právneho dôvodu, keďže ZOBZ žalovaného (ako kupujúceho) nezavazovala, a to i napriek tomu, že na potvrdení o zložení zálohy je žalobca označený ako „kupujúci“. Žalobca nemal zaväzovací právny dôvod na poskytnutie zálohy žalovanej na kúpu stavebného pozemku podľa ZOBZ. Preto je nevyhnutné považovať poskytnutie finančných prostriedkov žalobcom žalovanej za plnenie bez právneho dôvodu a tým získaný majetkový prospech žalovanej za bezdôvodné obohatenie podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka s dôsledkami podľa ust. § 456 Občianskeho zákonníka. Žiadosťou o vrátenie zálohy za stavebný pozemok zo dňa 02.07.2009 bola žalovaná jednoznačne vyzvaná na vrátenie žalobcom uhradenej zálohy v stanovenej lehote do 31.08.2009. Z pohľadu rozumného usporiadania vzťahov a následných úkonov žalobcu a žalovanej je možné dovodiť, že k úhrade sumy vo výške 500.000,- Sk voči žalobcovi nedošlo. Strany sporu následne uzavreli dňa 25.10.2012 Zmluvu o pôžičke podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka. V danom prípade je potrebné prihliadať na aplikáciu interpretačných pravidiel podľa ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Komplexným posúdením okolností, že žalobca poskytol žalovanej zálohu vo výške (min.) 500.000,- Sk bez právneho dôvodu, právnym následkom čoho je vznik nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaná i napriek výslovnej výzve nevydala, došlo dňa 25.10.2012 k uzavretiu Zmluvy o pôžičke. Nakoľko sa jedná o reálny kontrakt, bolo nevyhnutné, ako správne uvádzali obe strany sporu, aj splnenie podmienky odovzdania predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. V danom prípade sa súd prvej inštancie stotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorý poukazoval aj na judikatúru NS ČR, že k odovzdaniu finančnej čiastky (pôžičky) došlo tým, že tieto prostriedky sa už nachádzali u žalovanej ako dlžníka a považujú sa za požičané finančné prostriedky podľa Zmluvy o pôžičke. Opäť, prihliadajúc na neformálnosť vzťahov strán a všetky okolnosti vzniku záväzkovo-právnych vzťahov medzi nimi, súd prvej inštancie nepovažoval námietky žalovanej ohľadne nezrovnalostí v dátume Zmluvy o pôžičke za relevantné, a to aj s odkazom na ust. § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Strany zhodne v konaní potvrdili, že správny dátum podpisu Zmluvy o pôžičke je 25.10.2012 a zo strany žalobcu po prevzatí jedného vyhotovenia Zmluvy o pôžičke bez dátumu podpisu došlo pri neskoršom doplnení dátumu k chybe v písaní. Súd prvej inštancie sa rovnako nestotožnil s námietkou žalovanej ohľadne toho, že Zmluva o pôžičke ako simulovaný právny úkon je neplatná, keď úmyslom žalobcu bolo dosiahnuť podpisom Zmluvy o pôžičke uznanie premlčaného dlhu z poskytnutej zálohy v roku 2006 a mal by platiť zastretý právny úkon (uznanie dlhu), ale len za predpokladu, že by tento bol úkon uznania dlhu platný, čo však Zmluva o pôžičke nespĺňa, pretože absentujú základné náležitosti uznania dlhu žalovanou. Súd prvej inštancie sa aj tu stotožnil s obranou žalobcu a má za preukázané, že berúc do úvahy vyjadrenia žalovanej, v ktorých táto sama priamo alebo nepriamo dlh uznávala, v danom prípade je akýkoľvek údajný úmysel žalobcu dosiahnuť uznanie dlhu irelevantný. V prípade uznania dlhu ide o jednostranný právny úkon dlžníka, a ak by žalovaná chcela uznať dlh, nič jej nebránilo kedykoľvek vykonať uznanie dlhu podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka. Žalovaná pri uzatvorení Zmluvy o pôžičke v čl. IV vyhlásila, že si je

vedomá všetkých následkov vyplývajúcich zo Zmluvy o pôžičke, že porozumela jej obsahu a Zmluvu o pôžičke podpísala ako prejav slobodnej, vážnej a určitej vôle. S ohľadom na to, že žalovaná disponovala sumou 500.000,- Sk ako zálohou od r. 2006, ktorú bola povinná vydať žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia v r. 2009, uzavretie Zmluvy o pôžičke predstavovalo v súlade s ust. § 570 ods. 1 Občianskeho zákonníka nahradenie záväzku žalovanej vrátiť prijatú zálohu (bezdôvodné obohatenie) vo výške 500.000,- Sk novým záväzkom na vrátenie pôžičky vo výške 16.600,- Eur. Písomná forma Zmluvy o pôžičke nahrádzala (aj) premlčaný záväzok na vydanie bezdôvodného obohatenia, čím bola splnená zákonná podmienka platnosti takejto dohody podľa ust. § 570 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaná následne čiastočne pôžičku splácala, čo je konkludentným dôkazom o tom, že Zmluva o pôžičke v celom rozsahu nahradila pôvodný záväzok, ktorý zanikol. Súd prvej inštancie vo vzťahu k Zmluve o pôžičke zastáva názor, že predstavuje platný právny úkon strán, ktorým v dôsledku privatívnej novácie podľa ust. § 570 Občianskeho zanikol (aj premlčaný) záväzok žalovanej vydať bezdôvodné obohatenie a na jej základe vznikla žalovanej povinnosť splatiť poskytnutú pôžičku vo výške 16.600 Eur v lehotách splatnosti a v splátkach podľa čl. II bod 4 Zmluvy o pôžičke. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaná uhradila celkovo sumu 2.500,- Eur, že sa dostala do omeškania, keď splátky nesplácala v dohodnutých lehotách a výškach, v dôsledku čoho sa stal podľa čl. II bod 6 Zmluvy o pôžičke splatný celý dlh. Žalobca vyzval listom zo dňa 29.04.2014, ktorý bol žalovanej doručený 30.04.2014, žalovanú na úhradu zostatku pôžičky vo výške 14.100,- Eur do 15.05.2014. Žalovaná pôžičku v tejto lehote nesplátila, čím sa dňom 16.05.2014 dostala do omeškania. Vo vzťahu k žalovanej vznesenou námietkou premlčania súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si pohľadávku uplatňuje z titulu Zmluvy o pôžičke a táto je uplatnená na súde včas, a teda nie je tento nárok žalobcu premlčaný. Navyše k námietke premlčania vznesenej žalovanou súd prvej inštancie uvádza, že je nepochybné, že funkciou (účelom) inštitútu premlčania je motivovať osoby, aby sa včas domáhali svojich práv. Zmyslom úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je teda nútiť oprávnený subjekt (veriteľa) pod určitou sankciou k tomu, aby vykonal svoje práva včas, t. j. v primeraných (premlčacích) dobách na súde, a tak, aby reprezentoval stav neistoty neurčitú dobu a neúnosne nemohol odďaľovať požiadavku splnenia od povinného subjektu (dlžníka). Právna úprava premlčania tým sleduje cieľ čeliť vzniku a existencii dlhotrvajúcich práv a povinností často sprevádzaných aj ich určitou neistotou, nejasnosťou a pochybnosťou. Ak možnosť premlčania nároku má plniť donucovaciu funkciu voči veriteľovi, potom zároveň prispieva k tomu, aby dlžník nebol po časovo neobmedzenú dobu vystavený zo strany veriteľa hrozbe podania úspešnej žaloby (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 23.2.2006, sp. zn. 33Odo 1174/2005). Pri zohľadnení vyššie uvedenej judikatúry, skutkových okolností prejednávanej veci, vzťahov medzi stranami a správaním sa žalovanej, keď táto žalobcu (dokonca ešte aj na pojednávaní konanom dňa 19.01.2018) uisťovala, že peňažné prostriedky mu vráti, a vychádzajúc z konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená, dospel súd prvej inštancie k záveru, že aj za predpokladu, že by pohľadávka uplatnená v tomto konaní bola premlčaná, ako namietala žalovaná, vznesenú námietku premlčania by vyhodnotil a považoval za výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. V danom prípade by jej uplatnenie bolo výrazom zneužitia tohto práva žalovanou na úkor žalobcu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom, majúcim za následok poškodenie žalobcu. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie žalobe žalobcu ako dôvodnej vyhovel v celom rozsahu. Opäť, berúc do úvahy správanie sa žalovanej a okolnosti prejednávanej veci, opačný právny záver by bol nesprávny a viedol by k nerozumným a nespravodlivým dôsledkom vo vzťahu k žalobcovi. Nakoľko žalobca požadoval žalobou úrok z omeškania vo výške podľa nariadenia č. 87/1995 Z. z v znení účinnom po 01.02.2013, viazaný žalobným návrhom podľa ust. § 216 ods. 1 CSP, súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 14.100,- Eur odo dňa nasledujúceho po zosplatnení pôžičky až do zaplatenia, keďže omeškание s plnením peňažného dlhu doposiaľ trvá. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP. Nakoľko mal žalobca v konaní plný úspech, súd prvej inštancie priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok č. II. rozsudku), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdny úradník.

8. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, ktorá nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie a navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V podanom odvolaní namietala skutočnosť, že by od žalobcu prevzala v hotovosti pri podpise Zmluvy o pôžičke peňažnú sumu vo výške 16.600,- Eur. Zmluva o pôžičke je reálny kontrakt, a na jej uzavretie sa vyžaduje reálny úkon, t. j. reálne odovzdanie a prevzatie pôžičky. Nakoľko k

odovzdaniu a prevzatiu sumy vo výške 16.600,- Eur v deň podpisu listiny označenej ako Zmluva o pôžičke, ani ako následne po jej uzavretí nedošlo, nemohlo dôjsť ani k platnému uzavretiu Zmluvy o pôžičke, ktorá by bola uzavretá až okamihom reálneho odovzdania peňazí do dispozície žalovanej, k čomu však reálne nedošlo. Listom označeným ako „Žiadosť o vrátenie zálohy za stavebný pozemok a odstúpenie od zmluvy“ zo dňa 02.07.2009 došlo zo strany žalobcu k písomnému odstúpeniu od ZOBZ. V odstúpení žalobca zároveň žalovanú vyzval na vrátenie poskytnutej zálohy vo výške 550.000,- Sk, a to bezodkladne, najneskôr do 31.08.2009. Žalovaná uvádza, že žalobca mohol právo vykonať po prvý raz v prvý deň po lehote splatnosti určenej žalovanej v odstúpení, t. j. dňa 01.09.2009. Premlčacia doba pre uplatnenie práva na súde žalobcovi teda začala plynúť dňa 01.09.2009, a uplynula dňa 01.09.2012. Od 02.09.2012 bolo právo žalobcu na zaplatenie zálohy premlčané. Žalobca svoje právo na súdne vymożenie poskytnutej zálohy v rámci trojročnej premlčacej doby nevyužil, a teda v dôsledku jeho pasivity sa jeho právo voči žalovanej premlčalo. Žalovaná ďalej poukazuje na to, že žalobca jej predložil k podpisu listinu označenú ako „Zmluva o pôžičke“ v čase pár mesiacov po tom, čo došlo k premlčaniu jeho pohľadávky z poskytnutej zálohy. Nárok na zaplatenie pohľadávky z poskytnutej zálohy sa žalobcovi premlčal dňa 01.09.2012, pričom dňa 25.10.2012 žalobca predložil žalovanej k podpisu zmluvu o pôžičke znejúcu na sumu 16.600,- Eur, ktorá však žalovanej pri podpise Zmluvy o pôžičke ani neskôr hotovostne ani bezhotovostne poskytnutá nebola. Z uvedených skutkových okolností je nesporné a zrejmé, že žalobcovým úmyslom bolo dosiahnuť podpisom Zmluvy o pôžičke uznanie premlčaného dlhu z poskytnutej zálohy žalovanej v roku 2006. Žalovaná je toho názoru, že zmluva o pôžičke je simulovaným právnym úkonom, pričom skutočným úmyslom žalobcu bolo dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku žalovanej z poskytnutej zálohy. Z toho dôvodu Zmluvu o pôžičke považuje za neplatný právny úkon. Žalovaná ďalej uvádza, že Zmluvou o pôžičke ako zastretým úkonom nemala nikdy vôľu uznať premlčaný dlh z poskytnutej zálohy. Žalovaná nemala vedomosť o tom, že by uznávala premlčaný dlh, nemala vedomosť, že dlh z poskytnutej zálohy je premlčaný, nakoľko o uvedenej úprave premlčania ani nemala vedomosť a nebola jej známa. Keďže Zmluva o pôžičke ako zastretý úkon nespĺňa základné náležitosti uznania dlhu žalovanou, nemôže byť považovaná ani za uznanie dlhu, a už vôbec nie za uznanie dlhu premlčaného. Ani samotná skutočnosť, že žalovaná vykonala čiastočné úhrady premlčanej pohľadávky z poskytnutej zálohy, na ktoré v konaní poukazuje žalobca, nemá za následok uznanie dlhu žalovanou, nakoľko v zmysle občianskoprávnej úpravy a rozhodovacej praxe súdov - neformálne uznanie dlhu, napr. konkludentným konaním spočívajúcim v čiastočnom plnení záväzku, nespôsobuje vznik právnej domnienky podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na vyššie uvedené, sa nestotožňuje s vykonanou interpretáciou zákonných ustanovení a judikatúry súdom prvej inštancie v celom rozsahu zámerne v neprospech žalovanej, a zároveň nie je možné konštatovať súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku nahradenie vrátenia bezdôvodného obohatenia sa žalovanou žalobcovi novým záväzkom na vrátenie pôžičky žalobcovi žalovanou. Žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal rozpor vznesenej námietky premlčania žalovanou s dobrými mravmi a súd prvej inštancie sa preukázaním tejto skutočnosti zo strany žalobcu ani nezaoberal. Taktiež súd prvej inštancie sa zameral v odôvodnení svojho rozsudku iba na citáciu judikatúry prednesenú žalobcom. Zmluva o pôžičke žiadnym spôsobom neodkazuje na vyplatenie zálohy synom žalobcu žalovanej, ktorá je predmetom premlčaného bezdôvodného obohatenia sa žalovanou. Naopak zmluva o pôžičke nenadobudla účinnosť, keďže nedošlo k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov.

9. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý považuje napadnutý rozsudok za vecne správny, v súlade so zákonom, dobrými mravmi a spravodlivým usporiadaním vzťahov medzi stranami sporu. Podstatným obsahom odvolania žalovanej je doslovne zopakované znenie jej vyjadrenia sa k žalobe zo dňa 04.07.2016 bez bližšieho súvisu s napadnutým rozsudkom. Žalovaná tak bez ďalšieho znova predkladá súdu vyjadrenie obsahujúce tú istú argumentáciu, s ktorou sa súd zjavne nestotožnil, a ktorá sa zároveň v ďalšom priebehu konania preukázala ako nesprávna, neodôvodnená a v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Žalobca zotrváva na svojich predchádzajúcich skutkových vyjadreniach, na doplnenie uvádza, že žalovaná nikdy neprezentovala právnu argumentáciu, v zmysle ktorej v čase podpisu zmluvy bol nárok na vrátenie zálohy premlčaný a že zmluva o pôžičke sledovala uznanie záväzku, s touto prišiel až jej právny zástupca. Žalovaná naopak, pred každým pojednávaním v rámci snáh žalobcu o mimosúdne urovnanie sporu opakovane prisľubovala úhradu žalovanej pôžičky nemožnosť uzatvorenia zmiernu zdôvodňovala iba súčasným nedostatkom finančných prostriedkov a podmieňovala ukončením súdneho konania vedeného pred Okresným súdom Pezinok, predmetom ktorého je určenie vlastníckeho práva k pozemkom, na kúpu ktorých zložil žalobca zálohy. Žalovaná pri uzatvorení Zmluvy o pôžičke neprejavila vôľu uznať záväzok, nevzniesla žiadne námietky premlčania a ani žiadnym spôsobom nespochybňovala nárok žalobcu. Strany nemali záujem na uznaní záväzku,

čo vyplýva aj z textu samotnej zmluvy o pôžičke. Strany sledovali zánik nároku na vrátenie zálohy (bezdôvodného obohatenia) a súčasný vznik pôžičky, a preto uzatvorili písomnú zmluvu o pôžičke. Písomná zmluva o pôžičke nahrádzala, okrem iného, premlčaný záväzok zriadený písomnou formou, čím bola splnená zákonná podmienka platnosti zmluvy. Nakoľko sa peniaze u žalovanej nachádzali, žalovaná zmluvu o pôžičke podpísala ako prejav jej slobodnej, vážnej a určitej vôle. To, že žalovaná v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke nevzniesla námietku premlčania, o ktorej vzhľadom na svoje skúsenosti a vedomosti musela vedieť, a nič jej v tom nebránilo, je nepochybným dôkazom toho, že prioritne sledovala vrátenie zálohy (bezdôvodného obohatenia). V zmysle uvedeného, žalobca považuje znova prezentovanú právnu konštrukciu právneho zástupcu žalovanej o simulovanom právnom úkone a premlčaní práva za účelovú, irelevantnú a v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Samotná žalovaná v odvolaní opakovane poukazuje na judikatúru NS ČR týkajúcu sa platnosti uznania dlhu, v ktorej sa, okrem iného, konštatuje, že pri uznaní dlhu ide o jednostranný právny úkon dlžníka. V kontexte vyššie uvedeného, obrana žalovanej trpí vnútorným rozporom, čo je sprievodným javom dôkaznej núdze. Žalobcom uplatnený nárok z titulu zmluvy o pôžičke bol na súde uplatnený včas. Súd rozpor vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi jednoznačne potvrdil. K námietke účinnosti zmluvy o pôžičke a reálnemu odovzdaniu peňazí žalobca opakovane poukazuje na svoje vyjadrenie k žalobe, pričom uvádza, že toto tvrdenie žalovanej je v rozpore s dôkazmi predloženými samotnou žalovanou o prevzatí zálohy a uzatvorení zmluvy o pôžičke, pretože iné vzájomné záväzky tu neexistujú. Žalovaná v priebehu konania nepreukázala svoje tvrdenia a tie neoprela o žiadne dôkazy. Súd ustálil skutkový stav po vykonanom dokazovaní tak, ako to je uvedené v rozsiahlom odôvodnení rozsudku. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu.

10. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu sa replikou vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že znovu poukazuje na skutočnosť, že od žalobcu nikdy neprevzala v hotovosti pri podpise Zmluvy o pôžičke peňažnú sumu vo výške 16.600,- Eur. V podanom vyjadrení žalovaná opätovne doslovne uvádza tie isté námietky ako v podanom odvolaní, a to o premlčaní nároku a simulovanom právnom úkone. Žalovaná vzniesla námietku premlčania vymáhaného nároku, pričom využitie tohto inštitútu práva jej právny poriadok SR umožňuje. Žalovaná zastáva, že inštitút premlčania prospievajúci k istote v právnych vzťahoch je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. V tomto prípade nemožno konanie žalovanej vyhodnotiť na základe subjektívneho názoru právneho zástupcu žalobcu a súdu prvej inštancie ako konanie vykazujúce znaky priameho úmyslu poškodiť druhého účastníka a teda nie je možné žalovanej odoprieť právo uplatniť námietku premlčania.

11. K replike žalovanej sa duplikou vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že podstatným obsahom vyjadrenia žalovanej je zopakované znenie jej vyjadrenia sa k žalobe zo dňa 04.07.2016 a odvolania zo dňa 25.05.2018 bez toho, aby bolo reakciou na vyjadrenie žalobcu zo dňa 27.08.2018. V podanom vyjadrení ďalej uvádza, že zo správania žalovanej tak pred začatím súdneho sporu ako aj počas celého trvania súdneho sporu jednoznačne vyplýva, že svoj záväzok opakovane žalobcovi prisľúbila splniť a dlžnú sumu uhradiť. Žalovaná nikdy nerozporovala pravosť, právny dôvod ani výšku svojho záväzku a už vôbec nie jeho údajné premlčanie prípadne absolútnu neplatnosť akejkoľvek zmluvy. Žalovaná ani vo vyjadrení nepreukázala žiaden zo zákonných odvolacích dôvodov.

12. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26.09.2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, ich právni zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, dôvodnosť odvolania, boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré nepochybné existovali v čase vyhlásenia rozsudku, v čase podania odvolania.

13. Rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý odvolaním žalovanej je vecne a právne správny, je výsledkom vykonaného dokazovania, a ako taký ho odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP).

Odvolaateľka v odvolaní neuvádzala podstatné, rozhodujúce, konkrétne, právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

14. Žalovaná v odvolaní zopakovala skutočnosti, ktoré boli pred súdom prvej inštancie iba tvrdené, ale nepreukázané. V podanom odvolaní namietala, že nikdy od žalobcu neprevzala sumu vo výške 16.600,- Eur, a preto nikdy nemohlo dôjsť k platnému uzavretiu Zmluvy o pôžičke, premlčanie nároku, ako aj zámer žalobcu o simulovaný právny úkon.

15. Odvolací súd totožne so súdom prvej inštancie má za preukázané a strany sporu ani v priebehu konania nerozporovali, že žalobca poskytol žalovanej sumu vo výške 500.000,- Sk. A to bez právneho dôvodu, keďže Zmluva o budúcej zmluve žalobcu ako kupujúceho pre jej absolútnu neplatnosť nezaväzovala, a to i napriek tomu, že na potvrdení o zložení zálohy je žalobca označený ako „kupujúci“. Žalobca nemal žiaden záväzovací právny dôvod na poskytnutie zálohy žalovanej na kúpu stavebného pozemku podľa Zmluvy o budúcej zmluve. Žalovaná bola zo strany žalobcu jednoznačne vyzvaná na vrátenie zálohy žiadosťou zo dňa 02.07.2009, a to v lehote do 31.08.2009. Úhrada danej sumy na základe výzvy žalobcu nebola v danom súdnom konaní žiadnym spôsobom preukázaná, preto možno uzavrieť, že k jej zaplateniu zo strany žalovanej nikdy nedošlo. Strany sporu následne uzavreli dňa 25.10.2012 Zmluvu o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka.

16. Nakoľko sa jednalo o reálny kontrakt, bolo nevyhnutné, aby zároveň došlo aj k splneniu podmienky odovzdania predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Neobstojí námietka žalovanej, že k odovzdaniu sumy vo výške 16.600,- Eur pri podpise Zmluvy o pôžičke nikdy nedošlo, a preto táto je absolútne neplatným právnym úkonom. Ako už uzavrel súd prvej inštancie a odvolací súd sa k tomuto názoru prikláňa, k odovzdaniu finančnej čiastky došlo tým, že tieto prostriedky sa už nachádzali u žalovanej ako dlžníka a považujú sa za požičané finančné prostriedky podľa Zmluvy o pôžičke. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33 Od 209/2005, na ktoré poukazoval v súdnom, konaní aj samotný žalobca, v zmysle ktorého k odovzdaniu peňazí môže dôjsť i bezhotovostným prevodom na účet dlžníka a nie je možné ani vylúčiť, aby sa zmluvné strany dohodli, že peniaze, ktoré už boli dlžníkovi odovzdané z iného právneho dôvodu a ktoré je povinný veriteľovi vrátiť, budú naďalej tvoriť predmet pôžičky.

17. V prejedávanom prípade tak možno uzavrieť, že žalovaná už v čase uzatvorenia Zmluvy o pôžičke disponovala peňažnými prostriedkami od žalobcu, a preto ich možno považovať za požičané finančné prostriedky a Zmluvu o pôžičke treba posudzovať ako za platnú, uzavretú zákonným spôsobom, so splnením všetkých potrebných náležitostí.

18. Žalovaná ďalej v odvolaní namietala, že Zmluva o pôžičke je ako simulovaný právny úkon neplatná, nakoľko úmyslom žalobcu bolo dosiahnuť podpisom takejto zmluvy uznanie premlčaného dlhu z poskytnutej zálohy a mal by platiť zastretý právny úkon v podobe uznania dlhu. Odvolací súd, totožne so záverom súdu prvej inštancie a vyjadrením žalobcu, uvádza, že v predmetnom prípade je akýkoľvek údajný úmysel žalobcu dosiahnuť uznanie dlhu irelevantný. Navyše v prípade uznania dlhu ide o jednostranný právny úkon dlžníka, a ak žalovaná by aj chcela uznať dlh, nič jej nebránilo v tom kedykoľvek vykonať uznanie dlhu podľa § 588 Občianskeho zákonníka. Žalovaná však pri uzatváraní Zmluvy o pôžičke v čl. IV vyhlásila, že si je vedomá všetkých následkov vyplývajúcich z tejto zmluvy, že porozumela jej obsahu a Zmluvu o pôžičke podpísala ako prejav slobodnej, vážnej a určitej vôle. Žalovaná pri uzatvorení Zmluvy o pôžičke neprejavila vôľu uznať záväzok, nevzniesla žiadne námietky premlčania a ani žiadnym spôsobom nespochybňovala nárok žalobcu.

19. Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v predmetnom prípade, s ohľadom na to, že žalovaná v čase podpisovania Zmluvy o pôžičke už disponovala sumou 500.000,- Sk ako zálohou z roku 2006, ktorú bola povinná vydať žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia, uzavretie Zmluvy o pôžičke predstavovalo v súlade s § 570 ods. 1 Občianskeho zákonníka nahradenie záväzku žalovanej vrátiť prijatú zálohu vo výške 500.000,- Sk novým záväzkom na vrátenie pôžičky vo výške 16.600,- Eur. Táto písomná forma zmluvy o pôžičke nahradila premlčaný záväzok na vydanie bezdôvodného obohatenia, čím bola splnená zákonná podmienka platnosti takejto dohody podľa § 570

ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaná následne čiastočne pôžičku splácala, čo je dôkazom o tom, že Zmluva o pôžičke v celom rozsahu nahradila pôvodný záväzok, ktorý zanikol.

20. Zistenie, že po tom, čo účastníci upustili od zámeru uzatvoriť spolu kúpnu zmluvu, ktorou by predávajúci kupujúcemu predal svoje pozemky, došlo medzi nimi k dohode, že predávajúci si zálohou vyplatenú kúpnu cenu (predstavujúcu plnenie bez právneho dôvodu, ktoré malo byť kupujúcemu vydané) dočasne ponechá ako pôžičku, o čom bola spísaná zmluva o pôžičke, nemožno posudzovať inak, ako že došlo k privatívnej novácii (dohoda medzi veriteľom a dlžníkom, ktorou sa zriaďuje nový záväzok pri súčasnom zrušení ich doterajších záväzkov) (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33 Odo 209/2005). V danom prípade tak, Zmluva o pôžičke predstavuje platný právny úkon strán sporu, ktorým v dôsledku privatívnej novácie podľa § 570 Občianskeho zákonníka zanikol záväzok žalovanej vydať bezdôvodné obohatenie a na jej základe vznikla žalovanej povinnosť splatiť poskytnutú pôžičku vo výške 16.600 Eur v lehotách splatnosti a v splátkach podľa čl. II bod 4 Zmluvy o pôžičke. V súdnom konaní bolo preukázané, že žalovaná uhradila celkovo sumu 2.500,- Eur, a že sa dostala do omeškania, keď splátky nesplácala v dohodnutých lehotách a výškach, v dôsledku čoho došlo podľa čl. II bod 6 Zmluvy o pôžičke k splatnosti celého dlhu. Žalobca vyzval listom zo dňa 29.04.2014 žalovanú na úhradu zostatku pôžičky vo výške 14.100,- Eur do 15.05.2014. Tým, že žalovaná danú sumu do uvedeného dátumu nezaplatila, dostala sa do omeškania, a preto súd prvej inštancie dôvodne vyhodnotil a priznal žalobcovi nárok na zaplatenie daného zvyšku požičanej sumy.

21. Žalovaná taktiež namietala nesprávne vyhodnotenie námietky premlčania zo strany súdu prvej inštancie, túto však odvolací súd taktiež považuje za bezpredmetnú. Nakoľko ako správne uzavrel súd prvej inštancie, žalobca si svoj nárok v danom súdnom konaní uplatňuje z titulu Zmluvy o pôžičke a k tomuto uplatneniu došlo včas, a preto nemožno nárok žalobcu považovať za premlčaný. Odvolací súd sa taktiež zotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie vyjadreným k otázke uplatnenia námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi.

22. Vo veci sp. zn. 7 Cdo 226/2016 Najvyšší súd SR k možnému rozporu uplatnenia námietky premlčania s dobrými mravmi poukázal na viaceré súdne rozhodnutia, na základe ktorých uviedol, že „vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania odporcom (žalovaným) mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi ... o takýto prípad môže ísť iba výnimočne a v rozpore s dobrými mravmi môže byť len taký výkon práva ... ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, priznanie účinkov premlčania voči nemu by za tejto situácie bolo neprimerane tvrdým postihom a pri posudzovaní primeranosti postihu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a vziať do úvahy najmä charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby“. Vo veci sp. zn. 7 Cdo 507/2014 Najvyšší súd SR nad rámec už vyššie uvedeného vyslovil názor, že aplikácia inštitútu dobrých mravov vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania „by mala byť len výnimočná a nemala by zhojovať neznalosť zákona - t. j. neznalosť plynutia premlčacích dôb. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - vigilantibus iura scripta sunt - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi, skúmať, či účastník konania, ktorý sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postupoval s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou vigilantibus iura, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich.“ Vo veci sp.zn. 1 Cdo 91/2016 Najvyšší súd SR argumentoval, že ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 3. októbra 2013 sp. zn. I. ÚS 33/2012 v tejto spojitosti zdôraznil, že v rovine jednoduchého práva je nutné starostlivo posudzovať individuálne okolnosti daného prípadu cez prizmu kogentného ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakotvujúceho zásadu súladného výkonu práv s dobrými mravmi, ktoré je v rovine jednoduchého podústavného práva odrazom ústavnej požiadavky nájsť spravodlivé riešenie. Zdôraznil, že toto ustanovenie je z ústavnoprávneho hľadiska tým miestom, skrz ktoré sú všeobecné súdy povinné nechať preniknúť ideu materiálneho právneho štátu do interpretácie a aplikácie podústavného práva. Dobré mravy sú súhrnom spoločenských, kultúrnych a mravných noriem

základných, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti. Najvyšší súd SR už vo svojom rozhodnutí z 30. januára 2013 sp. zn. 6 Cdo 173/2011 pripomenul, že súčasťou dobrých mravov je aj dobrá viera (bona fides) v zmysle poctivosti, vernosti danému slovu a mravnej povinnosti splniť záväzok. Je to morálne kritérium posudzovania správania sa, ktoré má dve stránky - poctivosť vlastnú a zároveň dôveru v poctivosť druhých i vieru v dôveryhodnosť ako takú. Stálosť a pravdivosť v sľuboch a dohodách bola už v rímskom práve chápaná ako základ spravodlivosti. 18.4. Vo veci sp. zn. 3 Cdo 137/2017 Najvyšší súd SR zadefinoval dobré mravy ako „súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania. Rozpor s dobrými mravmi spočíva v tom, že výkon práva sa prieči spoločensky uznávaným názorom, ktoré vo vzájomných vzťahoch určujú, aký má byť obsah ich konania, aby bol súladný so všeobecnými zásadami spoločnosti. Vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi vtedy, keď konajúci síce formálne postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu. V takom prípade síce ide o výkon práva, avšak výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý je typické, že konajúcemu v skutočnosti nejde o dosiahnutie cieľov, ktoré právo s takým konaním spája, ale mu ide o to, aby vedľajšie účinky jeho konania viedli k stavu jemu vyhovujúcemu, avšak poškodzujúcemu druhú stranu. Taký výkon práva, i keď je so zákonom formálne v súlade, je v skutočnosti výkonom práva iba zdanlivým, lebo jeho účelom nie je vykonať (svoje) právo, ale poškodiť právo (niekoho iného) ... Vznesenie námietky premlčania v zásade neodporuje dobrým mravom, v niektorých individuálnych prípadoch však nie je vylúčená možnosť existencie takej situácie, v ktorej uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor druhého účastníka daného právneho vzťahu, ktorý uplynutie premlčacej doby nezavinil a zánik jeho nároku by v takom prípade znamenal prítvrďý postih v porovnaní s rozsahom ním uplatňovaného práva.“ Z vyššie citovaných záverov aplikačnej praxe Najvyššieho súdu SR pri posudzovaní stranou vznesenej námietky premlčania z hľadiska jej súladu s dobrými mravmi teda jednoznačne vyplýva, že súlad námietky premlčania s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby týmto úkonom dotknutej), s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. Z tohto hľadiska ide preto o posudzovanie otázok skutkových, vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, keď súd vyhodnocuje, ktoré konkrétne preukázané skutkové okolnosti svedčia v prospech záveru o súlade či nesúlade námietky premlčania s dobrými mravmi.

23. Odvolací súd preto považuje za správny záver súdu prvej inštancie, že aj za predpokladu, ak by pohľadávka uplatnená v tomto konaní bola premlčaná, tak ako namietala žalovaná, vznesenú námietku premlčania by vyhodnotil a považoval za výkon v rozpore s dobrými mravmi. V danom prípade by jej naplnenie bolo výrazom zneužitia tohto práva žalovanou na úkor žalobcu, ktorý by márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom, majúciim za následok poškodenie žalobcu.

24. Nakoľko ostatné námietky žalovanej uvádzané v odvolaní nie sú spôsobilé privediť iné rozhodnutie odvolacieho súdu, odvolací súd nepovažoval za dôležité sa k týmto námietkam osobitne vyjadrovať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

25. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil.

26. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil. Nakoľko ani v odvolaní žalovaná neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený súdom prvej inštancie, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

27. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľka, ani nevzniesla žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

28. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).